

Forffjel, at der er maaffee Nogle, som paa Grund af Alder og Svagelighed ikke kunne forudsættes at kunne erhverve noget Selvstændigt, men der er derimod Andre, med hvilke det ikke er Tilfældet. Det synes nu, at Staten ikke vel fra sit Standpunkt kan gaae ud fra det Factum — om det ogsaa er oplyst —, at de ikke kunne faae Bekræftigelse, og paa Grund heraf tilfuge livsvarig Understøttelse, det synes snarere, at Staten maa gaae ud fra, at naar den giver dem deres hele Tid tilbage, maa denne Tid ogsaa have en vis Værdi, og det maa da være dem overladt at benytte den saaledes, at de derved see sig istand til at erhverve Noget. Naar man gaaer ud herfra, forsaavidt det kan anvendes, — jeg paastaar ikke, at det kan anvendes paa Alle — saa forekommer det mig, at 100 eller 150 Rbd., som Noget, hvortil man kan sløtte sin Virksomhed, forresten dog egentlig ikke kan siges at være et saa yderst ringe Bidrag, som det af den ærede Taler er blevet skildret. Det er især fra den Side, at der ikke er taget noget Hensyn til denne Forffjel, at det forekommer ogsaa mig, at det, — foruden hvad der ibrigt kan siges om at forandre en Beslutning, der saa nyligt er tagen, og foruden de øvrige Betænkkeligheder, der ere fremsatte af andre Talere —, især maatte være det, som maatte tale imod Forslaget, som det foreligger, og tale for, at der, naar Thinget vil gaae videre, end det gif sidste Gang, da snarere var Anledning til at gaae ind paa Noget, hvorved der kunde tages Hensyn til den forffjellige Trang, der formodentlig existerer eller i Fremtiden vil existerer.

M. P. Bruun: Jeg skal tillade mig at understøtte den ærede sidste Taler, og ligeledes de ærede Talere, som tidligere have yttret sig i samme Retning. Da denne Sag i sidste Session var under Behandling og Loven af 11te Marts blev endelig vedtagen, var det vistnok efter megen Overveielse og efter en ikke uvidtløstlig Discussion, at Thinget kom til dette Resultat. Jeg tør maaffee tilbagekalde i Erindringen, at en af de Grunde, der dengang gjordes gjældende, var, at vedkommende Bestillingsmænd maatte, da de indtraadte i deres Stilling, have Grund til at forudsæe og betænke, hvad Tiden vilde medføre og hvad deres Skæbne

senere vilde blive; dette blev dengang fremhævet, og jeg troer, at den Grund gjælder endnu, ligesom dengang. Der var allerede dengang slet ikke Spørgsmaal om, at disse Bestillingsmænd havde noget egentligt Krav, men det var kun Medlidenheds- og Billigheds-hensyn, som gjorde sig gjældende. Der er i den hele Sag, forekommer det mig, saa overveieende Grunde for at betragte den netop som en Billigheds Sag og ikke som Noget, hvor paa der havest Krav. Er det nu Tilfældet, da synes jeg, at man langt bedre opnaar sin Hensigt, naar man stiller det saaledes, at der, hvor Trangen er størst, bør der ogsaa komme den største Understøttelse, men ikke saaledes, at det kan gjøres gjældende af Enhversomhelst, uden Hensyn til, om han er trængende dertil eller ikke.

Kierkegaard: Det er med Hensyn til det Formelle, som allerede er berørt af to ærede Talere under denne Debat, at jeg først skal tillade mig en Bemærkning. Det skulde nemlig for mig være et betydeligt Moment til at stemme mod et Forslag som det foreliggende, dersom det enten var første Gang, at denne lovgivende Forsamling havde givet Exempel paa, at man temmelig hurtigt skred til og maatte skride til at ændre en Beslutning, som man nyligt havde taget, eller dette var det første Exempel paa, at en Pengebevilling, uden at være krævet af Ministeriet, var bleven foreslaaet i et af Thingene og vedtagen af Forsamlingen. Men da dette nu ikke er Tilfældet, forekommer det mig ikke, at disse formelle Uregelmæssigheder kunne afgive nogen afgjørende Grund til for deres Skyld ikke at gaae ind paa Realiteten af Forslaget. Hvad nu Realiteten angaaer, da føler jeg vistnok den stærke Vægt af den Indvending, som kan gjøres mod det foreliggende Forslag, nemlig den, at Vedkommende aabenbart ikke have noget Krav, endogsaa blot paa den Understøttelse, der allerede er bleven dem tilstaaet, idet det er vitterligt nok, at disse Bestillingsmænd efter de hidtil gjældende Regler ved deres Afgang vilde have faaet endog betydeligt Mindre, end der allerede er blevet dem tilstaaet, og at, selv om man vilde anvende Pensionens Analogie paa dem, de dog ikke vilde faaet Saameget